

Din amintirile Părintelui Iustin

Era impresionant la Mănăstirea Bistrița când veneau să se spovedească credincioșii. Erau trei duhovnici buni: Părintele Marchian, Hrisostom și Părintele Martinian. Ei bine, pe credincioși îi cunoșteai după cum arătau la sfârșitul postului. Ucenicii Părintelui Marchian bătrânul - uscați, subțiri, senini, foarte veseli, pregătiți, într-adevăr, pentru înviere. Era grupa cealaltă, a Părintelui Martinian - oleacă mai plinuți, mai puține semne de asprime și postire. Apoi Hrisostom - era omul actual, oleacă modernizat. Erau și unii, și alții creștini, dar vedeai prototipul vieții fiecăruia.

Într-una din zile vine o biată creștină și-mi spune: „Părinte, nu știu cum să-l conving pe Părintele Marchian să-mi mai scadă din canon, că de doisprezece ani nu m-am împărtășit niciodată și sunt așa de bolnavă încât simt că mă duc și nu cedează deloc. Și mă duc să stau de vorba cu el, poate că s'o schimba. „Părinte Marchian, ce faci cu biata asta femeie, că, uite, îi bolnavă, uite-i gata, mâine moare și ai s-o ai pe suflet? Mai redu din canon”. Nu știam eu care-i cauza canonului, nu m-am interesat. „Măi, da' ce? Eu îs mai mare decât Vasile, măi? Atunci când o împlini ea porunca lui Vasile [cel Mare]; atunci o iert și eu, altfel nu”. „Bine, măi, dar dacă moare?” „Moare pe drum bun. Eu am dezlegat-o și, dacă nu-i desăvârșită, se mântuiește”. Și altă dată îl întrebam: „Părinte, dar uită-te la creștinii aceștia, cu postul acesta, cu ulei și fără ulei. Mai slobode ceva”. „Păi, dacă-i slobod, mă slobod și ei pe mine. Nu slobod deloc”. Măi, și se ținea omul acesta într-adevăr, a făcut foarte mult, eu cred că a realizat creștini desăvârșiți mai mulți decât călugări. Nu spovedea călugări, că nu-l ascultă. Și, dacă nu-l ascultau, a doua oară nu le mai spunea ce trebuie să facă.

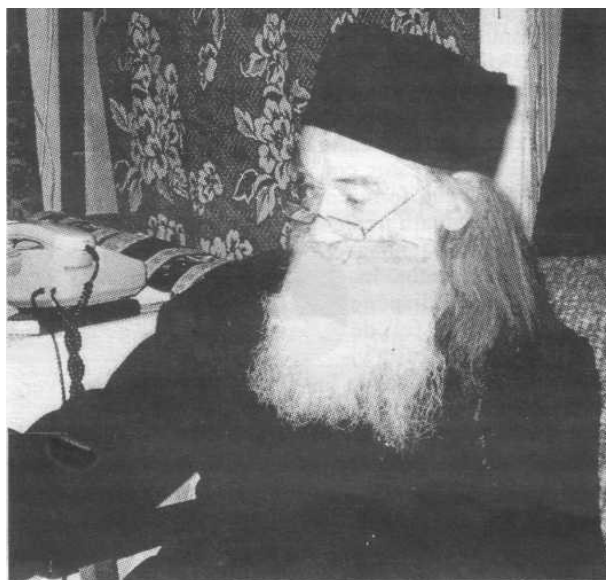
Trăia o bătrânețe sănătoasă, cu dragoste de slujbe, pentru biserică. Așa a slujit 65 de ani, n-a lipsit. A fost econom la Mănăstirea Neamțului, a fost slujitor la Vorona, la Mănăstirea Bistrița - eclesiarh mare, cu răspundere peste tot, dar nu s-a micșorat până la ultima suflare. Nu și-a făcut în chilie foc de la un incident pe care l-a avut la Mănăstirea Vorona când s-a întâmplat să ia foc chilia. A adormit greu și a căzut un lemn din sobă, fiind porțița deschisă, și a luat foc podeaua, a venit focul pe sub patul lui și fumul... A ieșit cu pătura afară, cu rasa pe jumătate aprinsă, se învârtea și aștepta pe cineva să-l ajute. S-a hotărât și n-a mai făcut foc în chilia lui. Om hotărât. Iarna stătea prin biserică, fiind eclesiarh mare. După ce termina Liturgia lua o ceșcuța 'colea de vinișor, un corn de prescură și asta era toată mâncarea lui până a doua zi. Era o fire foarte robustă și rezistentă.

Tot așa era și sfântul Părinte Antim de la Secu. Avea un ucenic cam guraliv, Părintele Ghimnazie. Îl spovedea

Părintele Antim și de fiecare dată încheia cu canonul: să nu mai vorbești, să nu te mai duci la vecini la chilii să-i stârnești la vorbă. Dar se prindea de el atâta până ce ieșea de la el din chilie. Și pe urmă iară îl găseai în ceată. „Părinte Ghimnazie, la mine nu mai vii la spovedit, că nu mă ascuți. Faci două păcate mari: neascultarea și clewetirea”.

Părintele Paisie era omul blândeții, al împăcării, și una, și alta. Era foarte blând și, în același timp, nu ieșea din canoane. El te trimitea la arhieru, la Părintele Cleopa, te mai dezlega și împăca lucrurile și credincioșii erau mulțumiți.

Te duceai la Părintele Cleopa să te înduhovnicească - îndată lua de pe rafturi Pidalionul, deschidea foile: canonul de la Efes, canonul de la Niceea... Ieșeai amețit... Când era vorba ca o creștina să vina la Părintele Marchian

să-i facă o dezlegare de avorturi - o ținea și-o muștrulua... Eu am făcut un Maslu și el tot nu termina cu biata femeie. Când a ieșit, după o oră și jumătate, din muștrarea aceea a lui, bărbatul o aștepta afară, în fața porții. Dar femeia, de cum a ieșit, a luat-o spre bucătărie, la dreapta. A strigat bărbatul după ea: „Măi femeie!” Atâta amețise, săraca. Dar nu mai îndrăzne să-și bată joc de sarcină.

Și de aceea vă spun că erau duhovnicii de atunci canoniști, dar și credincioșii erau la înălțime. Puteau într-adevăr să moară pentru adevărurile acestea canonice. Însă acum, de când nu se mai poate, nici nu mai postește, nici nu mai ține rânduiala și toate, în sfârșit, s-au defăimat și s-au dat după neputințele noastre omenești. Nu mai e tendința omului de a se ridica la linia Bisericii, ci lupta materialismului acesta european, o continuă coborâre a omului la nivelul desăvârșit al păcatului.

Fondator: Protos. Iustin Pârnu

Sfânta Mănăstire **SFINȚII ARHANGHELI**
Corn. Poiana Teiului, Loc. Petru Vodă, Jud. Neamț

Tipografia **DOCUPRINT** Bacău
Tel./Fax: 0234/588 930

ISSN 1584-0492

Pentru abonamente și alte relații ne puteți scrie pe adresa Mănăstirii sau suna la numărul 0233/257 003.

Prețul abonamentului pentru 6 luni este de 50.000 lei, iar pentru un an este de 100.000 lei